

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάτι τοῦ ψιθύριζε διαρκῶς στὸ αὐτί. Πολλοὶ εἶδαν ἀπὸ μακρῶς, ὅτι ὁ Γάστων ὄλο καὶ χλώμιαζε κι' ὄλο καὶ ἀρνιόταν. Σιγά-σιγά, ὅμως, ἡ ἀρνήσις του σὲ ὅσα τοῦ κρυφοψιθύρισε ὁ Ρισελιέ, γινόταν πῶς ἀδύναμη...

— Σκεφθῆτε καλὰ, Ὑψηλότατε ! τοῦ ἔλεγε τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ καταχθόνιος καρδινάλιος. Μονάχα ἂν ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχὴ του, ὁ ἴδιος ὁ Σαλαί, θ' ἀποκεφαλίσθῃ ἀπὸ τὸν δῆμιο!... "ὦ, ξέρω καλὰ τὸν βασιλέα!... "Ἄν δὲν ὁμολογήσῃ ὁ Σαλαί, ὁ βασιλεὺς θὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ἀποδείξεις σίγουρες ἐναντίον του !... Προσπαθήστε λοιπὸν νὰ πάρετε μὲ τρόπο τὴν ὁμολογίαν τοῦ Σαλαί, χάριν τῆς ἀσφαλείας τῆς Γαλλίας, καὶ χάριν τῆς ἀσφαλείας τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως μας καὶ τῆς δικῆς σας !

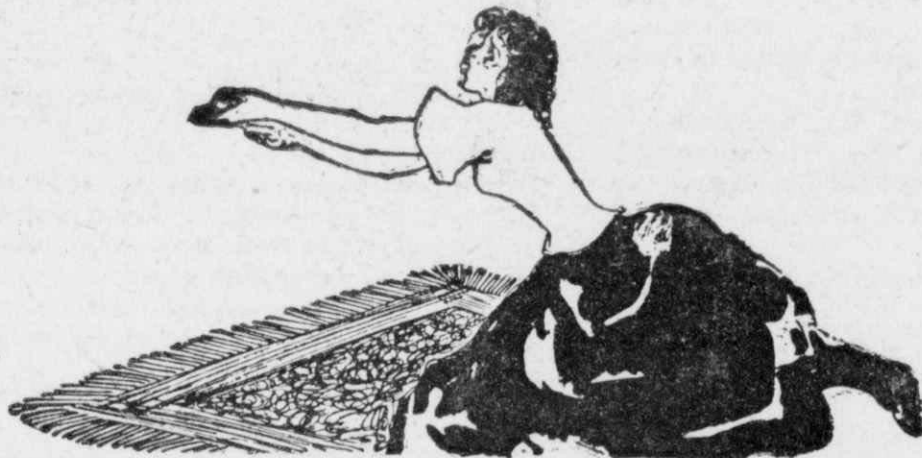
— Καὶ τῆς δικῆς μου ; τραύλισε ὁ Γάστων, ἔντρομος.

— Φυσικά ! ψιθύρισε ὑπουλα ὁ καρδινάλιος. Φαντάζεστε ὅτι ὁ συνωμότης Σαλαί θὰ σκότωνε μονάχα τὸν βασιλέα, χωρὶς νὰ σκοτώσῃ κι' ἐσᾶς τὸν ἀδελφὸ του ;

Ὁ Γάστων, ἀνανδρος πάντα του καὶ θρίσκοντας λογικὲς τὶς παρατηρήσεις τοῦ καρδινάλιου, δὲν ἐδίστασε ν' ἀποφασίσῃ: Θὰ προκαλοῦσε αὐτὸς ὁ ἴδιος μιὰ ὀλοκληρωτικὴ ὁμολογία τοῦ δυστυχοῦς κι' ἀνυπόπτου Σαλαί!

Ἡ ἀτιμὴ συμφωνία κλείσθηκε σὰν μιὰ ζωντανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀφάνταστης σκοτεινότητος τῆς ψυχῆς τοῦ Ρισελιέ καὶ τῆς ἀφάνταστης ἐπίσης ἀνανδρίας τοῦ Γάστωνος ντ' Ἀνζού, τυφλωμένου πειὰ ἀπὸ τὶς τόσες τιμὲς κι' ἀπὸ τὰ τόσα πλοῦτη τοῦ προσεχοῦς του γάμου μὲ τὴν Μονπανσιέ.

Ἐγκάρδια χειροπιασμένοι κι' οἱ δύο τους, ὁ καρδινάλιος κι' ὁ Γάστων, ἔφθασαν ὡς τὸ κελλὶ τοῦ φτωχοῦ Σαλαί, τὸν ὁποῖον ἐντῶμεταξὺ ὁ Λουβινὺ εἶχε παραδώσει στὸν καρδινάλιο. Ἐκεῖ μὲ ἀπειρες ὑπουλότητες καὶ μὲ σατανικά παγιδευτικὰ τεχνάσματα, ἀνάγκασαν τὸν φυλακισμένον νὰ ὁμολογήσῃ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς συνωμοσίας, καθὼς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συνωμοστῶν. Ὡς κυριώτερο ἐννοεῖται μέσον ἐκβιασμοῦ του, μεταχειρίσθησαν τὴν ψευτιά: Εἶπαν δηλαδὴ στὸν Σαλαί, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του δού-

Μιὰ λέξι μονάχα θρῆκε νὰ τραυλίση: «Χάρι !...»

καὶ τὴν πλούστρα μὲ μιὰ Κάρλοβα καὶ οὕτω καθεξῆς; Ἐσεῖς δὲν εἰσαπτε ἕνα ὑπάλληλος, ἀλλὰ ἕνα σάτυρος.

— Μὲ συκοφαντοῦν! Φῶκαεε ὁ Κουλικ, ἔξαλλος. Μπορῶ νὰ σᾶς ἀποδείξω...

— Τί; ἀπόρησε ὁ λογιστῆς.

— Τίποτε... ψιθύρισε ὁ Κουλικ σκύβοντας τὸ κεφάλι.

Ὁ Ἄρνολδ Ἰβάνιτς τράβηξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μερικὰ χαρτονομίσματα, τ' ἀράδιασε ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ κατόπιν τοῦ εἶπε:

— Ὅριστε, αὐτὸς εἶνε ὁ μισθὸς σας! Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀπολύσω... Καὶ τώρα, χαίρετε, κύριε! Πηγαίνετε νὰ θρῆτε τὶς «γατίτσες» σας!...

Ὁ Κουλικ πῆρε τὰ λεπτὰ καὶ θγῆκε στὸν δρόμο, παραπατώντας. Μόλις ὅμως ἔκλεισε ἡ πόρτα πίσω του, ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο.

— Θέλετε τὸν Κουλικ; ἔκανε σαρκαστικά ὁ Ρουμπάνωφ. Ὁ Κουλικ δὲν δουλεύει πειὰ ἐδῶ πέρα! Γιατί;... Μά, νά, γιὰτὶ τηλεφωνοῦσε διαρκῶς στὶς φίλες του! Πῶς; Πῶς εἶπατε; Ἀλήθεια !...

Ὁ Ρουμπάνωφ ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του κατάπληκτος.

— Ποιὸς ἦταν; τὸν ρώτησε εἰρωνικά ἡ δακτυλογράφος Ἰγνατιέβνα.

— Ἡ γυναίκα του! τῆς ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Ρουμπάνωφ, μὲ τὸ ἔνοχο ὕφος τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει διαπράξει ἕνα ἔγκλημα...

Α. Ν. ΤΕΦΦΙ

κισσα ντὲ Σεβρέζ, συνελήφθη ἤδη καὶ ἐκινδύνευε πειὰ τὸ ὠραῖο τῆς κεφαλῆς... Καὶ μονάχα ἀπ' τὴν πλήρη ὁμολογία τοῦ Σαλαί, θὰ ἐξηρτάτο ἡ σωτηρία τῆς ζωῆς τῆς!

— ὦ, γιὰ σένα, ἀγαπημένη μου ! ψιθύρισε χλωμὸς ὁ Σαλαί, ὅταν ἔμεινε πειὰ μόνος του στὸ σκοτάδι τῆς φυλακῆς του. Γιὰ χάρι δικῆ σου, ἔγινε ἄτιμος καὶ παίζω τώρα τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κεφαλιοῦ μου!...

***

Χαμογελῶντας σατανικά καὶ θριαμβευτικά ὁ καρδινάλιος, χαιρέτησε φιλικὰ — ἀλλὰ καὶ περιφρονητικά — τὸν Γάστωνα κ' ἔφυγε. Μόνος τοῦ ὁ Γάστων τώρα, τρέμοντας καὶ σκουπιζοντας τὸν ἰδρῶτα τῆς ἀγωνίας του καὶ τῆς ἀτιμίας του, προχώρησε πρὸς τὰ ἰδιαίτερα τῶν ἀνακτόρων διαμερίσματά του.

Ἀλλὰ τὰ ἠθικά του θάσσανα δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμα. Μιὰ κυρία, ἀκόλουθος τῆς βασιλίσσης, τὸν ἐσταμάτησε στὸν δρόμο του, καὶ τοῦ εἶπε ὅτι τὸν ζητοῦσε ἀμέσως ἡ μεγαλειότης τῆς. Θυμωμένος σχεδὸν ὁ Γάστων, μῆκε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς διαταγμοῦ, στὸ διαμερίσμα τῆς βασιλίσσης.

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ, τὸν ὑποδέχθηκε ταραγμένη καὶ μὲ κόκκινα τὰ μάτια τῆς ἀπ' τὰ δάκρυα, ἀπ' τὸν πυρετό, κι' ἀπὸ τὴν ἔξαψί τῆς.

— Ἐξέρετε, τοῦ εἶπε, ὅτι ἡ δεσποινὶς ντὲ Μονπανσιέ θρίσκειται ἐδῶ ;

— Ἄλλοίμονο, τὸ ξέρω! μουρμούρισε θλιβερὰ ὁ Γάστων, κἀνοντας μιὰ ὑπόκλιση.

— Λοιπὸν, εἴμαστε χαμένοι ! ξυμᾶπε ἡ βασιλίσσα. Χρειάζεται ἀπολύτως νὰ κερδίσουμε καιρό!.. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ ὑποσχεθῆτε ἀμέσως, ὅτι θὰ τὴν παντρευθῆτε πρόθυμα... Ἐτσι, ἂν ἀργοπορήσουν οἱ γάμοι σας γιὰ δεκαπέντε τοὐλάχιστον ἡμέρες, κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ πρὸς ὄφελός μας!... Νὰ θραδύνετε λοιπὸν, ὅσο μπορεῖτε, τὴν ἀναχώρησί σας γιὰ τὸ Παρίσι!... Κι' ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ λοιπά!

— Ὑποσχέθηκα ἤδη ! ψιθύρισε μὲ ἀπόγνωσι ὁ Γάστων, μὴ τολμῶντας νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τῆ βασιλίσσα. Ὅπως ἀποφάσισε μάλιστα ὁ βασιλεὺς, οἱ γάμοι μου δὲν θὰ γίνουν στὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἐδῶ στὴ Νάντη, καὶ μέσα στὸ ἐκκλησάκι τῶν ἀνακτόρων τοῦ φρουρίου!... Καὶ πιθανὸν αὔριο κιόλας!

Κατάπληκτη ἡ βασιλίσσα, κιτρίνισε σὰν νεκρὴ. Ποτὲ δὲν φαντάζονταν μιὰ τόσο δυσμενῆ τροπὴ τῶν πραγμάτων. Οἱ γάμοι τοῦ Γάστωνος ἦσαν γι' αὐτὴν τὸ τέλος τῶν φιλοδόξων ὀνειρῶν τῆς, κ' ἡ ἀρχὴ τῆς ὀριστικῆς παρακμῆς τῆς...

— Θεέ μου, τί νὰ κάνουμε λοιπὸν ; μουρμούρισε ἡ φτωχὴ μὲ ἀπόγνωσι. Δὲν μπορεῖς νὰ ἀναβάλῃς τὸν γάμο σου;... Δὲν μπορεῖς νὰ θρῆς, ἕνα ὁποιοδήποτε ἐμπόδιο ;

— Ἀδύνατον, κυρία ! ἔκανε ἀπελπισμένα ὁ Γάστων. Ἐδῶσα τὴν συγκατάθεσί μου ἤδη, μὲ τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου.

Ἡ βασιλίσσα, ἡ ὁποία σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι θὰ γελοῦσε σαρκαστικά, μὲ τὴν διαβεβαίωσι αὐτὴν τοῦ Γάστωνος, φρένιασε κυριολεκτικῶς τώρα:

— Τὸν λόγο τῆς τιμῆς σας! ξεφώνισε. Καλὰ, κι' ὁ λόγος τῆς τιμῆς σας, τὸν ὁποῖον δώσατε στοὺς φίλους σας;... Ὁ λόγος, τὸν ὁποῖο δώσατε σὲ μένα τὴν ἴδια;... Μά, τρελλὸς εἴσθε, λοιπὸν ;... Σκεφθῆτε καλύτερα, σᾶς παρακαλῶ !

— Χθὲς ἤμουν τρελλὸς, κυρία ! ἀπάντησε κατάχλωμος, ἀλλὰ σταθερὸς ὁ Γάστων. Σήμερα, ὅμως, λογικεύθηκα... Συμφιλίωθηκα μὲ τὸν ἀδελφὸ μου... Καὶ θὰ παντρευθῶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του!

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ ἔνωσε τὰ χέρια τῆς, ἔξω φρενῶν, ἀπὸ θυμὸ κι' ἀπὸ θλίψι. Τὰ μάτια τῆς πέταξαν ἀστραπές. Καὶ τὰ χεῖλη τῆς, τὰ ὄμορφα χεῖλη, τὰ ὁποῖα τόσο ὕμνησαν οἱ σύγχρονοὶ τῆς ποιηταί, συσπάστηκαν σὲ μιὰ τρομερὴ ἔκφρασι περιφρονήσεως.

— "Ωστε για σένα, λοιπόν... για σένα, πρόκειται να χάση τη ζωή του ο άπαράμιλλος Σαλαί! φώναξε τέλος γελώντας με άηδία. "Ωστε για σένα λοιπόν πέθανε ο Μπεθρόν, και για σένα θά πεθάνη ο Μπουτεβίλ! Για σένα θά πεθάνουν οί Βανδώμ και Μπουρμπόν!... Για σένα τόν άνανδρο, λοιπόν, φυλακίζουν τόν 'Ορνάνο!... "Ωστε σε σένα τόν ήλιθιο, έμπιστεύτηκε τις τύχες της ή γαλλική άριστοκρατία... Κι' από σένα τόν προδότη περίμενα κ' έγώ έκδικησι για όσα έχω ύποστη ώς τώρα!... Μά αυτό καταντάει άστειο!

Μπρός στον καταγιισμόν αυτόν τών ύβριστικών φράσεων της βασιλίσης, ο Γάστων άρχισε να τρέμη περισσότερο από τόν φόβου του παρά από την ντροπή του. Και τραύλισε:

— "Η μεγαλειότης Σας κάνει κατάχρησι τών δικαιωμάτων Της, και με ύβριζει σε... σημείο...

— "Εξω! του φώναξε περιφρονητικά ή βασιλίσα, διακόπτοντάς τον.

— Κυρία...

— "Εξω, είπα!... "Η βασιλίσα της Γαλλίας τό διατάσσει!

"Ο Γάστων συγκλονισμένος αναγκάστηκε να σκύψη τό κεφάλι του και να βγή από τό δωμάτιο. "Υπερήφανη ή "Αννα ή Αυστριακή, τόν κύτταξε πάλι με περιφρόνησι και με μανία.

— "Ανανδρε! του είπε για στερνή φορά, δείχνοντάς τον στις έκθαμβες κυρίες της άκολουθίας της, ή όποιες είχαν προστρέξει έντωμεταξύ.

Και όταν ο Γάστων χάθηκε στο θάθος του διαδρόμου, ή βασιλίσα, μη μπουρώντας ν' άνθέξη περισσότερο, έπεσε λιπόθυμη σε μία πολυθρόνα: Τά όνειρά της, είχαν σβύσει!...

Είνε ιστορικώς γνωστό, ότι ή δεσποινίς ντέ Μονπανσιέ όχι μόνο δέν άγαπούσε, αλλά και περιφρονούσε μάλιστα τόν Γάστωνα ντ' Ανζού. Μιά από τις πλουσιώτερες νύμφες της Γαλλίας καθώς ήταν, θά μπορούσε να συνάψη άλλον γάμο επίσης θαυμάσιο και πιο σύμφωνο με τις κλίσεις της καρδιάς της. Ωστόσο, δέχτηκε να παντρευτή τόν Γάστωνα και να μπλέξη έτσι στις τόσο επικίνδυνες ραδιουργίες της Αύλης, γιατί της τό είχε επιβάλει ο πνευματικός της, ο τόσο τρομερός πάτερ - "Ιωσήφ και γιατί ήλιπιζε μία ήμέρα να γίνη βασίλισσα της Γαλλίας, μία που ήταν άτεκνος και φιλάσθενος ο βασιλεύς...

"Όταν έφθασε στη Νάντη ή δεσποινίς ντέ Μονπανσιέ, έγκαταστάθηκε σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα τών εκεί βασιλικών ανακτόρων. Και την ώρισμένη από τόν βασιλέα ήμέρα έγιναν, χωρίς μεγάλη πομπή οί γάμοι της με τόν Γάστωνα ντ' Ανζού, ο οποίος από τότε πήρε τόν τίτλο του δούκου της "Ορλεάνης. "Ο καρδινάλιος Ρισελιέ εύλόγησε εύτοπροσώπως τούς γάμους τών δυό θλιβερών συζύγων, οί όποιοι, έρμαιοι και οί δυό της τυπεινής φιλοδοξίας των, ένοιωθαν στα θάθη της ψυχής των τόν ύστερόβουλο χαρακτήρα αυτής της ένώσεώς των...

"Ο Σαλαί, λοιπόν, είχε όμολογήσει, θέλοντας να σώση τό μορφο κεφάλι της άγαπημένης του δουκίσσης ντέ Σεβρέζ. Καταδικάστηκε, φυσικά, στην έσχάτη τών ποινών. "Ο άποκεφαλισμός του ώρίστηκε για την Πέμπτη τό πρωί, επειδή ο καρδινάλιος θιαζόταν να γυρίση στο Παρίσι, αντί να όρισθί για την Παρασκευή, όπως ήταν τό κανονικό.

"Ετσι, τό ικρίωμα ήταν σημμένο στις έννέα τό πρωί της Πέμπτης. "Επειδή ο δήμιος ήταν βαρειά άρρωστος χρέη δημίου άνέλαβε κάποιος κατάδικος, στον όποιον αναγκάστηκαν να ύποσχεθούν τόν χαρισμό της ποινής του.

"Ο δυστυχής Σαλαί ώδνηθήκε στον τόπο του άποκεφαλισμού του. Τόν παράστεκε ο Λουβινύ, χλωμός σαν τόν θάνατο, παίρνοντας ειδική άδεια γι' αυτό έκ μέρους του καρδινάλιου από τόν όποιο πέτυχε επίσης να θάψη αυτός τό πτώμα. "Η θανατική έκτέλεσις ύπήρξε δραματική και φρικωδεστάτη, γιατί ο αυτοσχέδιος δήμιος, μη έχοντας τη σχετική πείρα, αναγκάστηκε να χτυπήση επανειλημμένως για να χωρίση επί τέλους τό κεφάλι του δυστυχούς Σαλαί από τόν κατακρουρημένο λαιμό του.

— Για σένα πεθαίνω, άγαπημένη μου! ήσαν ή τελευταίες λέξεις του ήπποτικου εκείνου εύπατρίδου, τη στιγμή κατά την όποία τό φριχτό τσεκούρι του δημίου έστελνε τη γενναία ψυχή

του στον "Υψιστο.

Τό ίδιο θράδυ της μοιραίας αυτής Πέμπτης, ένα άμάξι τρέχοντας με αλογα άφρισμένα, εσταμάτησε μπρός στις πύλες τών τειχών της Νάντης. Μια γυναίκα, κατεθηκε άμέσως με άγωνιώδη έιασύνη κι' αυιαφορώντας προς τά προστάγματα τών σκοπών, προχώρησε ως την κεντρική πύλη του φρουρίου κ' είπε στον άρχιφύλακα άξιωματικό:

— Είμαι ή δούκισσα ντέ Σεβρέζ!... Ειδοποιήστε άμέσως τόν καρδινάλιο, ότι θέλω να τόν δω έπειγόντως!

"Ο άξιωματικός έμεινε κατάπληκτος. "Ηξερε ότι ή δούκισσα καταδικώταν και σκέφτηκε να τη συλλάβη σύμφωνα, με τις διαταγές που είχε. "Ο οικτος του, όμως, μπρός στην άγωνία που ζωγραφιζόταν στο πρόσωπο της δουκίσσης, τόν έκανε να ψιθυρίση:

— Κυρία, φύγετε άμέσως, για τ' όνομα του Θεού!... Μά δέν ξέρετε λοιπόν ότι...

— Σας παρακαλώ, να με οδηγήσετε άμέσως στον καρδινάλιο! διέκοψε ξερά ή δούκισσα.

"Ο άξιωματικός αναγκάστηκε να ύποκλιθί. Τη συνώδευσε ο ίδιος, στηρίζοντάς την στο μπράτσο του, ως τά διαμερίσματα του καρδινάλιου...

— "Ω, θά πρυλάβω, Θεέ μου!... μурμουούριζε έντωμεταξύ μισολιπόθυμη, ή δούκισσα. Μου είπαν, ότι ή έκτέλεσις του δέν πορεί να γίνη ένωρίτερα από την Παρασκευή!... Κι' απόψε είναι θράδυ Πέμπτης!...

Κι' ένω περίμενε μόνη της στον άντιθάλαμο τώρα, μέχρις ότου ειδοποιήσουν τόν καρδινάλιο για την άφιξί της, σκεπτόταν πόσα είχαν διαδραματισθί μέσα στις τελευταίες δεκαπέντε ήμέρες: "Από τότε, δηλαδή που έφυγε από την έπαυλί της του Μαρσνουάρ, μαζί με τόν γέρο-

Τιμώ!

Ναί, από τό Μαρσνουάρ πήγε πρώτα στο Μπωζανού. "Εκεί έμαθε τη σύλληψη του Βανδώμ και του Μπουρμπόν. Δέν άνησύχησε όμως ύπερβολικά ή δούκισσα, γιατί αν συνελήφθησαν οί δυό άρχηγοί, έμενε ακόμα ο στρατός τους, ισχυρός ακόμα και πολυάριθμος, έτοιμος πάντα να θυσιαστή για την έξόντωσι του καρδινάλιου, άρκεί να εύρισκε έναν άρχηγό Ικανό...

Αυτόν τόν άρχηγό άνέλαβε να τόν βρή ή δούκισσα. "Απ' τό Μπωζανού, ξεκίνησε μόνη της για τό Μπλουά. "Αν και δέν κατώρθωσε, εκεί, να βρή τά ίχνη της Μαρίνας και του Σαλαί, είδε ώστόσο μυστικά τόν Κοντέ, τόν "Επερόν, τόν Σουασσών, κι' άλλους ακόμα, και συνεννοήθηκε μαζί τους για τό ζήτημα της άρχηγίας τών συνωμοτών. Προχώρησε ως τό Νανσύ κατόπιν, έπισκέφθηκε τούς Ρέιμς κι' όλα τά σπουδαιότερα συνωμοτικά και έπαναστατικά κέντρα και γύρισε πειά στο Παρίσι γεμάτη από χαρά: Είχε έμψυχώσει όσους λιγοψύχησαν έντωμεταξύ είχε δυναμώσει περισσότερο τόν φανατισμό τών θαρραλεωτέρων, είχε άφιερωθί όλόψυχα στην έπιτυχία τών σχεδίων της!

Και μπαίνοντας πειά στο Παρίσι σκεπτόταν πρόσχαρα:

— "Όσο αδύναμος στον χαρακτήρα και να είναι ο Γάστων, θά μπορέση να άντισταθί κάνα-δυό μήνες ακόμα!... "Αλλά ως τότε ο μόν Ρισελιέ θά έχη έξοντωθί, ο βασιλεύς θάχη κλειστή σε κανένα μοναστήρι, ο Γάστων θά παντρευθί πειά την "Αννα την Αυστριακή, ή όποία θά είναι πανίσχυρη πειά κ' έγώ... ώ, έγώ τότε θά είμαι επίσης πανίσχυρη στην Αύλη!

"Αλλά, παράξενο!... Τά χρυσά αυτά όνειρά της, την άφηναν άδιάφορη τώρα!... Ναί, έννοιωθε τώρα κάποιο κενό, στην ψυχή της, άνυπόφορο, οδυνηρό: Συλλογιζόταν τόν άγαπημένο της Σαλαί, και μπαίνοντας στο Παρίσι τράβηξε όλοταχώς για τό μέγαρό της με άνέκφραστη έρωτική λαχτάρα, σίγουρη ότι έκείνος θά την περίμενε ήδη εκεί!

— "Ω, τώρα καταλαβαίνω γιατί εργάζομαι με τόσο πείσμα για να γίνω παίσχυρη κ' έγώ! έλεγε μέσα της ή δούκισσα. Για τό χατήρι έκείνου!... Για να τόν ζηλεύουν όλοι, κι' άλλες, που τόν λατρεύω και με λατρεύει!

"Εφθασε στο μέγαρό της. "Ο Σαλαί δέν ήταν εκεί δυστυχώς. Τό προσωπικό της την πληροφόρησε μονάχα, ότι κάποιος άλλόκοτος άνθρωπος τη ζητούσε επανειλημμένως για να της δώση μία έπιστολή.

('Ακολουθεί)

"Επεσε λιπόθυμη σε μία πολυθρόνα